

być dokonane nie wcześniej niż przed trzema laty, a w razie szczepienia podstawowego nie później niż przed ośmiu dniami przed przybyciem do Polski oraz

- 2) ważnego świadectwa szczepienia przeciwko cholercie, wystawionego zgodnie z obowiązującymi umowami międzynarodowymi, jeżeli chodzi o osoby, które przebywały w krajach uznanych za zakażone w całości lub części cholera; szczepienie to powinno być dokonane nie wcześniej niż przed sześciu miesiącami i nie później niż przed sześciu dniami przed terminem przybycia do Polski.

2. Od obowiązku określonego w ust. 1 pkt 1 są zwolnione:

- 1) osoby, które przyjeżdżają do Polski bezpośrednio z obszaru Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, z krajów europejskich, ze Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej lub Kanady, jeżeli co najmniej przez 14 dni przed terminem przybycia do Polski przebywały w tych krajach na obszarach, które nie były uznane za czasowo zakażone ospą naturalną,
- 2) osoby, które przedłożą:
 - a) zaświadczenie organów sanitarnych kraju, z którego wyjeżdżają do Polski, stwierdzające, że nie przebywały na obszarze uznanym za zakażony ospą w okresie co najmniej 14 dni przed terminem przybycia do Polski oraz
 - b) zaświadczenie lekarza urzędowego kraju, z którego wyjeżdżają do Polski, stwierdzające, że nie mogą być poddane szczepieniom przeciwko ospie naturalnej ze względu na zły stan zdrowia albo też inne przeciwwskazania zdrowotne określone w zaświadczeniu,
- 3) dzieci do ukończenia 5 miesięcy życia, jeżeli odpowiadają wymaganiom określonym w pkt 2 lit. a).

3. Obowiązkowi określone w ust. 1 pkt 2 nie podlegają osoby, które opuściły tereny zakażone nie później niż na sześć dni przed terminem przybycia do Polski.

4. Główny Inspektor Sanitarny ustala wykazy obszarów uznanych czasowo za zakażone ospą naturalną oraz wykazy krajów bądź ich części uznanych za zakażone cholera.

§ 17. Osoby, które przybyły do Polski, a nie posiadają świadectw lub zaświadczeń wymaganych w myśl przepisów § 16, mogą być poddane przymusowemu szczepieniu przeciwko ospie naturalnej lub cholercie oraz nadzorowi sanitarnemu lub izolacji na czas do 14 dni, jeżeli chodzi o szczepienie przeciwko ospie naturalnej, a do 6 dni, jeżeli chodzi o szczepienie przeciwko cholercie.

§ 18. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 25 lutego 1936 r. o przymusowym szczepieniu ochronnym przeciw błonicy (difterii) (Dz. U. Nr 22, poz. 183),
- 2) rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 11 lipca 1947 r. w sprawie przymusowych szczepień ochronnych przeciw durowi brzuszemu (Dz. U. Nr 54, poz. 294),
- 3) rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 5 listopada 1958 r. w sprawie obowiązku posiadania przez osoby przybywające do Polski świadectw szczepienia przeciwko ospie i cholercie (Dz. U. Nr 69, poz. 345),
- 4) rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 27 lutego 1959 r. w sprawie obowiązkowych szczepień ochronnych przeciwko chorobie Heinego-Medina (Dz. U. Nr 17, poz. 102) oraz
- 5) rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 26 kwietnia 1962 r. w sprawie przymusowych szczepień ochronnych przeciw ospie naturalnej (Dz. U. Nr 25, poz. 117).

§ 19. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*

274

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 8 października 1964 r.

w sprawie świadczeń osób uprawiających rybołówstwo morskie na przeprowadzanie zabiegów hodowlanych na wodach morskich.

Na podstawie art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 21 maja 1963 r. o rybołówstwie morskim (Dz. U. Nr 22, poz. 115) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Osoby prawne i fizyczne uprawiające rybołówstwo morskie jako działalność gospodarczo-zarobkową na obszarach wód morskich, na których ze względu na ochronę rybostanu stosowane są zabiegi hodowlane, obowiązane są do ponoszenia świadczeń pieniężnych na przeprowadzanie zabiegów hodowlanych.

2. Środki potrzebne na każdy rok kalendarzowy na wykonanie zabiegów hodowlanych oraz wysokość świadczeń ponoszonych przez osoby prawne i fizyczne, o których mowa w ust. 1, ustala corocznie Komisja Ogólnobranżowa, działająca przy Zjednoczeniu Gospodarki Rybnej.

3. Wysokość przewidzianych w ust. 1 świadczeń osób prawnych i fizycznych nie może przekroczyć 5% wartości złowionych ryb, których gatunek podlega zabiegom hodowlanym. Wartość złowionych ryb określa się według cen skupu płaconych rybakom przez przedsiębiorstwa.

4. Świadczenia pieniężne z tytułu uprawiania przez osoby fizyczne rybołówstwa morskiego dla celów sportowych ponosi Polski Związek Wędkarski corocznie w wysokości ustalonej przez Komisję Ogólnobranżową, wymienioną w ust. 2.

§ 2. Przy ustalaniu wysokości świadczeń (§ 1 ust. 2) bierze się pod uwagę udział poszczególnych osób prawnych i fizycznych w połowach ryb, których gatunek podlega zabiegom hodowlanym, ilość odławianych ryb, sytuację biologiczną danego obszaru wód morskich oraz inne czynniki wpływające na potrzeby w zakresie zarybienia.

§ 3. Nie ponoszą świadczeń na przeprowadzanie zabiegów hodowlanych instytuty naukowo-badawcze i szkoły wyższe uprawiające rybołówstwo morskie dla celów naukowo-badawczych i doświadczalnych oraz szkoły rybołówstwa morskiego uprawiające rybołówstwo dla celów szkoleniowych.

§ 4. Wpłaty należnych z tytułu świadczeń na rzecz zabiegów hodowlanych dokonuje się na konto Zjednoczenia Gospodarki Rybnej w terminie do dnia 31 marca każdego roku za rok ubiegły.

§ 5. Środki uzyskane z wpłat określonych w § 4 nie mogą być wykorzystywane na inne cele niż przeprowadzanie zabiegów hodowlanych na wodach morskich.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi: *S. Darski*